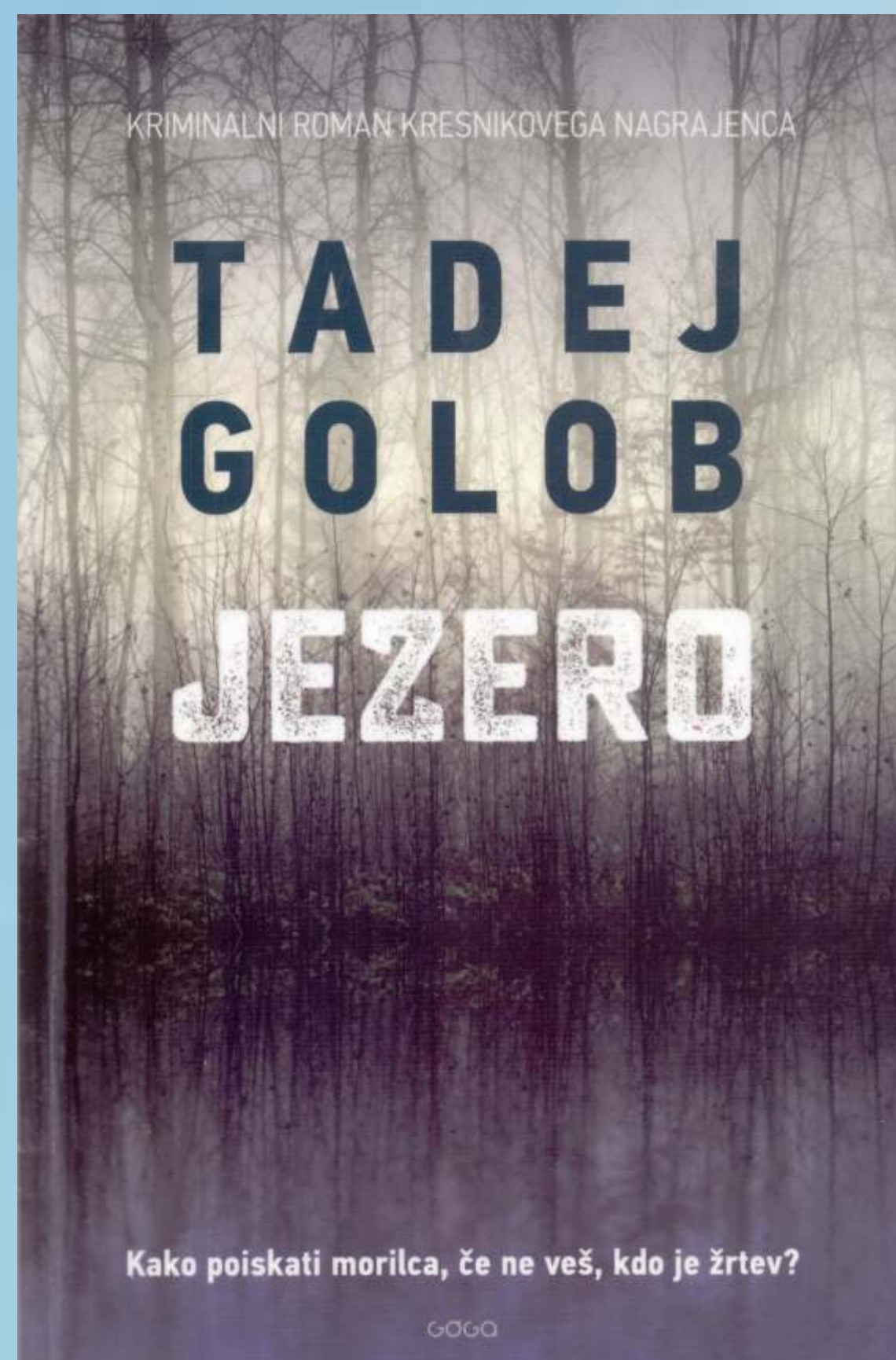

TARAS BIRSA

Najprej sem mislil, da bo moj inšpektor, ki mu kompulzivno ukvarjanje s športom nadomešča impulze, ki bi jih sicer dobil z alkoholom, bivši tekač, ker je tek pri nas precej popularen, a potem – naj mi tekači oprostijo – sem potreboval nekaj močnejšega, zato sem ga postavil tako, da nekako nezavedno krivi družino za to, da se ni mogel resneje ukvarjati z alpinizmom, in se pri petdesetih sprašuje, za kaj je sploh živel.

Za nekdanjega alpinista sem ga naredil seveda tudi zato, ker se sam ukvarjam s tem, dodal sem še nekaj potez, ki so del moje osebnosti, ker je bilo tako lažje. Zanimivo, med pisanjem lik ni postal podoben meni, ampak jaz njemu. Ko sem bil na morju s knjigo skoraj pri koncu, sem bil vsak dan bolj jezen na družino, ker mi je 'kao' zafrknila življenje. No, jaz nisem nehal plezati, nisem pa več hodil na Himalajo, a premislek o tem me je spravljal v tečnobno voljo in prav vesel sem bil, ko sem dokončal knjigo, da sem se lahko vrnil k svojemu običajnemu jazu.

(Delo; Tadej Golob)

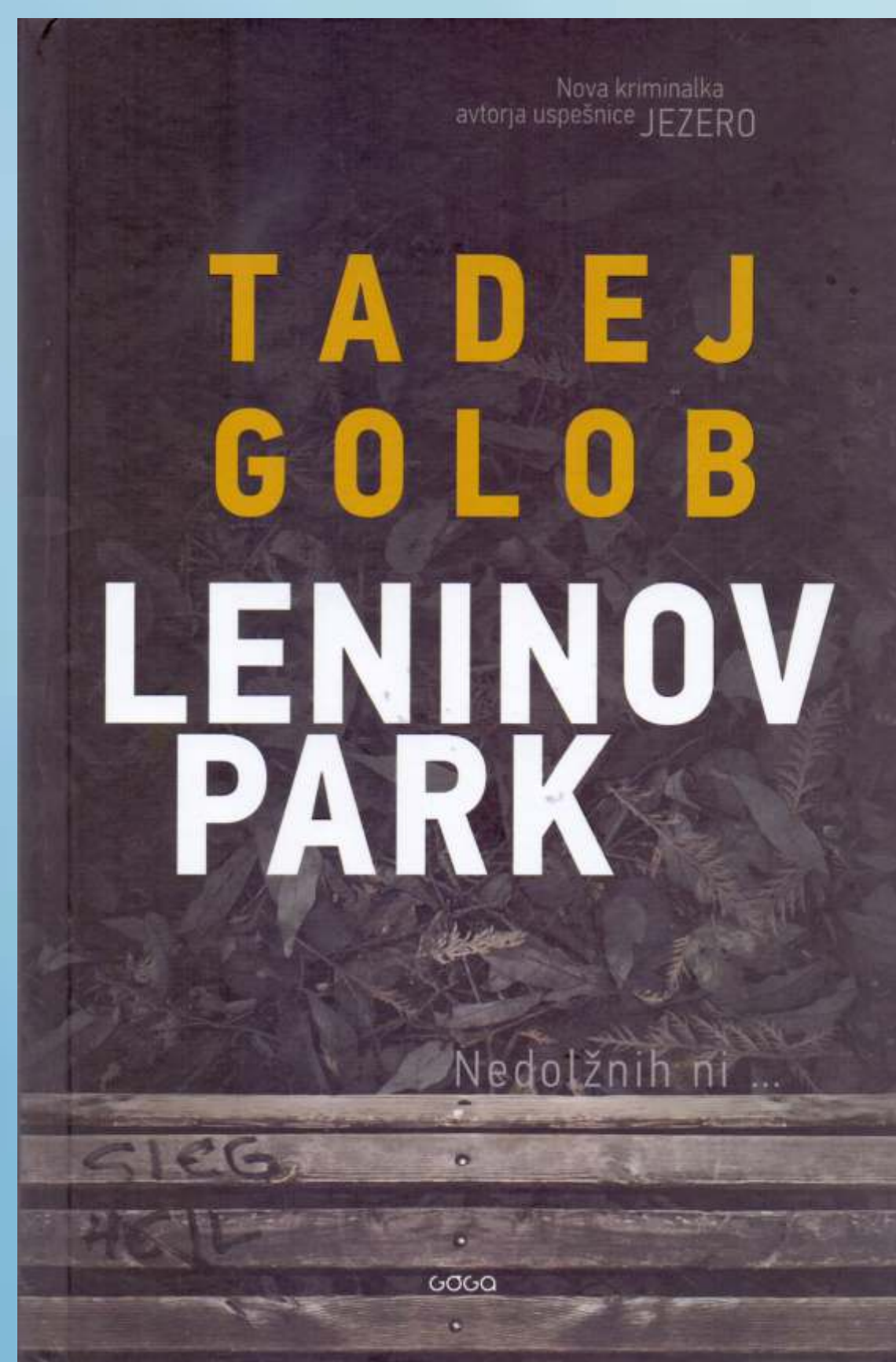
Jezero, 2016 in 2017

JEZERO

Šestindvajsetega maja je Taras stal na vrhu svojega prvega in – tega takrat še ni vedel – edinega osemstisočaka. Če bi, bi verjetno poskusil ostati dlje kot ubogih petnajst minut, a tudi teh petnajst minut se spominja kot redkih trenutkov popolne sreče, težko primerljivih s čimerkoli prej in potem. Po intenzivnosti še najbolj z rojstvom Anje in dve leti kasneje še Mojce. Ampak vendarle ni bilo isto.

Lep ni bil, to je vedel in se z leti nehal ozirati na to, kolikor se to pač da. Dokler mu ni kdo pod nos pomolil kakšne njegove fotografije, je še kar šlo. Na počitniških fotografijah ga skoraj ni bilo in Alenka ga je morala prisiliti, da se je kdaj postavil pred aparat. Njegov nos je bil dvakrat zlomljen, ampak na to se ne bi mogel izgovarjati, ni se mu poznalo, le oblika je bila nekam nepravilna, a je bila takšna že v osnovi. Alenka mu je nekoč v šali rekla, da ima najlepši obraz od konice nosu navzdol, vključno z brazgotino, ki se je vlekla poševno čez zgornjo ustnico do vznožja nosu. Spomin na kos ledu, ki ga je v slapu sam odhrknil s cepinom in ga vrgel nase, k sreči nad zgornje zobe. Razumel je, kaj je hotela povedati. Nos ni bil najlepši. Oči neopredelljivo rjavozelene barve, bolj skupaj, kot bi bilo dobro, čelo ravno prav visoko in lasje, kostanjevi, za ta leta prav tako dobri. Ušesa ob glavi, tu se ni imel kaj pritoževati. Je bil vsaj zanimiv?

... In potem bo kriminalka, skoraj zagotovo, takšna klasična whodunnit, z detektivom, ki bo nekakšen križanec med Sherlockom Holmesom, Philipom Marlowom in Clarice Starling. Najdejo truplo, žensko, na čuden način iznakaženo (na kakšen, še ne vem), in detektiv ... (tudi imena še ne vem), zelo izviren lik, se loti dela. Trupel bo potem seveda še precej. (Literatura; Tadej Golob)

Leninov park, 2018

LENINOV PARK

Na klopi pred cerkvijo je prepoteno majico zamenjal s svežo, iz majhnega nahrbtnika. Potem je še nekaj časa gledal hribčke v okolici, pa v dolino, iz katere se je dvigala rahla meglica, in ni si mogel kaj, da ne bi, kot pravzaprav vsakič, pomislil, kako lepa je Slovenija. Ne samo tu, v teh gričih v okolici Ljubljane, povsod.

»Ni ga boljšega proti bakterijam, kot je ultravijolično sevanje,« je bil nekoč prisiljen poslušati Goloba. »Če bi obesil vrečko z umazano vodo na nahrbtnik ... Recimo, da si nekje v divjini. Če bi se z njo sprehajal ves dan po soncu, bi lahko zvečer mirno popil vsebino te vrečke ...« Bla, bla, bla. Kateri kreten bi se s polivinilasto vrečko, polno vode, sprehajal po divjini? Najbrž se še Taras ne bi.

Če bi bila starka na klopi ena teh starejših gospa z urejenim življenjem, bi rekla, da jih ima blizu osemdeset. Tako pa, toliko je že vedela, ni nemožne, da bi jih imela komaj šestdeset. Življenje na ulici ni za slabiče.

Danes so bili v parku otroci, glasni, ampak otrok mora biti glasen. Če ni, je z njim nekaj narobe. Mi, starci, moramo molčati namesto njih.

Taras je bil navajen tikanja že vse od svojih plezalskih dni. Plezalci se tikajo, tako je veljalo svoje čase in Tarasu niti kot popolnemu začetniku ni padlo na pamet, da bi vikal svoje tudi štirideset ali petdeset let starejše kolege. Najbrž bi bili jezni nanj, če bi to storil. Tikanje je razumel kot tiho zavezništvo med dvema enakovrednima človekoma in žal mu je bilo, da je bil spontanega tikanja deležen vse manj in manj. V svoji glavi je bil očitno mlajši, kot so ga dojemali drugi.

Knjigarna je imela tudi antikvariatski del, kjer je staknil biografijo Beatlesov, njen prvi del. *Nataši za uspešno končano osemletko, dedek in babica*, je pisalo na tretji strani knjige in stožilo se mu je po časih, ko so dedki in babice svojim odraščajočim vnukinjam kupovali biografije rokovskih bendov. V dilemi med Beatlesi in Rolling Stonesi je čvrsto stal na strani Beatlesov.

»Kriminalka propade, če je bralec ugotovil morilca pred koncem.«